

Järjejut 5.osa "Major Goldberg"

Arvi ja Jane astusid majast välja. „Kas peame linna-
pea jõuga portaali viima?“ küsis poiss. Kui tüdrukul läks ronimine kiiresti, siis Arvi jäi te-
„Muidugi, siin ühiskonnas ilma vägivallata ei saa,“ mast tükk maad maha. Vaid suure pingutusega sai
vastas tüdruk ja võttis kibuvitsapõõsa tagant välja ta terrassile ronitud. Rõduuks oli õnneks lahti, ei
püssi, noa ja taskulambi. pidanud klaasi lõhkuma.
„Oskad seda kasutada?“ pakkus Jane revolvrit Arvi- Major ja tema naine magasid sügavalt suures voo-
le. dis. Magamistuba oli majoril uhke: tuttuus telekas,
„Ei, hoia see tükk minust eemale!“ hüüdis poiss ja erinevad maalid ja naturaalsest puust öökapid, mõ-
tõstis käed üles, et tüdruk talle relva ei saaks anda. lematel läbiloetud raamatud.
„Siis võtad selle,“ ütles Jane ning pistis talle terava Jane sosistas: „Naine võtab unerohtusid. Teda pole
taskunoa pihku. Arvi vaatas musta värvi külmrelva vaja häirida. Võta Goldberg ette!“
tähelepanekult, vajutades selle tera klõpsuga kord „Mina, miks mina?“ päris poiss.
nähtavale, kord peitu. „Sa oled väljavalitu, sellepärast!“ kaotas neiu enese-
„Kui oled imetlemise lõpetanud, hakkame mine- valitsuse. „Või nii,“ mõtles Arvi, „väljavalitu kohe-
ma,“ nõudis tüdruk kannatamatult. Selle tagajärjel näitab, mida ta oskab.“
tuli poiss mõtetest välja ning nad asusid liikvele. Poiss pani magamistoas tule põlema ja raputas lin-
Majori juurde pidi tükk maad kõndima, sest tema napead. Niipea kui major silmad avas, pani Arvi
maja asus Kungla tänaval. Goldbergi noa kõrile ja küsis: „Õhtust, major, meil
„Kuidas siseneme? Kas lööme ukse maha?“ oli Arvi on väike probleem. Ehk aitate?“
huvitatud.
„Sa oled liiga palju Steven Seagali filme vaadanud. Christofer Kivipalu
Me ronime,“ ütles Jane.
Nii tehtigi. Maja küljes oli suur vihmaveetoru, mis oli

KIKi Teataja toimetuse: Kätlin Sõber (peatoimetaja), Kevin Rumask (küljendaja), Mia Paist, Betra Eskor, Kadri Riin Teuli, Madli Liis Teuli, Mirtel Põdra, Liispet Kilumets, Jacek Uustal, Melani Lindeberg, Loore Vau, Stella Saul, Johanna Pukk, Christofer Kivipalu, Marul Paist, Steveli Säde, Rauno Põld, Maria Uuetoa, Anu Vau.

K1Ki Teataja

Kiviõli I Keskkooli häälekandja

Nr.6 2016/2017

Eesti keelele mõeldes...

Emakeelepäev on praeguse mõtiskluse kirjutamise Kristiina Ehin on emakeelepäeva valguses kirjuta-
ajaks seljataga, aga see ei tähenda sugugi, et eesti nud: „Kui mul on mõni raske asi ees, siis ma panen
keelest mõtleme, räägime, eesti keelt tähele pane- mõttes seljad Kristjan Jaaguga kokku. Ta astus oma
me alles aasta pärast. Loodetavasti jäi teile hinge elu väga pika sammuga, valdas 16 keelt ja kirjutas
Merilini esitatud katkend Tammsaare teosest „Tõde grammatika – meie mõistes peaaegu keskkoolipoisi-
ja õigus“. Minule on see läinud hinge, eriti mõtted na. temast sai esimene eesti keeles kirjutav luuleta-
emakeele ja valetamise kohta. ja maailmas. Ta lõi maailmatasemel luuletusi...eesti
Meeldetuletuseks: keeles. Mul on usku, et Kristjan Jaak teadis, et väga
noored inimesed teavad värskel ja omanäolisel viisil,
mis elu mõte on. Ja võib-olla seda otse välja lajatada
polegi põhjust, selleks on loodud luule.“

/---/ Ja vastus andke tingimata eesti keeles, sest ma olen tähele pannud, et inimene on emakeeles palju ausam ja otsekohesem kui ükskõik missuguses võõras. Sellepärast peavadki diplomaadid — ühega sain siin tuttavaks — ikka võõraid keeli mõistma, muidu ei saa nad hästi valetada. Sest emakeeles on inimesega rääkinud kord need, kes temale elus kõige vähem valetanud, nii et emakeel on kõige ausam. Pealegi on needsamad inimesed temale rääkinud oma kõige südamlikumad sõnad, võib-olla nii südamlikud, et niisuguseid ei kuule inimene enam kogu eluaeg. Aga kus sa siis valetad keeles, milles oled kuulnud niipalju tõtt ja õrnust. Ehk kuigi valetad, siis tuleb ometi mõnikordki, vahel harvagi meelde, et see on ju sinu tõe, sinu suurima õrnuse keel, ning nõnda pead pisutki piiri. Eks ole? See ongi põhjuseks, miks kirjanikud ja luuletajad tarvitavad ainult emakeelt — see on nende tõe ja õrnuse keel.

Milliseid mõtteid tekib? Kas peaks võtma teadmiseks?

Mind pani mõtlema, sest sellist suunda oma mõtisklustele ma varem andnud pole – tõe ja õrnuse keel, just nii peaksimegi suhtuma eesti keelde.

Kristiina Ehin on emakeelepäeva valguses kirjutatud: „Kui mul on mõni raske asi ees, siis ma panen mõttes seljad Kristjan Jaaguga kokku. Ta astus oma elu väga pika sammuga, valdas 16 keelt ja kirjutas grammatika – meie mõistes peaaegu keskkoolipoisina. temast sai esimene eesti keeles kirjutav luuletaja maailmas. Ta lõi maailmatasemel luuletusi...eesti keeles. Mul on usku, et Kristjan Jaak teadis, et väga noored inimesed teavad värskel ja omanäolisel viisil, mis elu mõte on. Ja võib-olla seda otse välja lajatada polegi põhjust, selleks on loodud luule.“
Soovin väga, et igaüks rasketel hetkedel endale teadvustaks, et midagi väga väärtuslikku on meiega sünnihetkest alates – meie emakeel.

Kauneid eestikeelseid hetki

Anu Vau

Talisordinädal

1. päev, 20. veebruar

8. ja 11. klassi talispordinädal algas päev varem. Nimmelt jäime koos oma sõprusklassiga juba pühapäeval, 19. veebruaril kooli ööseks, et järgmise päeva varahommikul kõik koos Kõnnu Suursohu minna.

Õhtu jooksul mängisime Kahooti, üle maja peitust, poisid leidsid lõbu võimlast ning oli ka võimalus filmi vaadata. Kahjuks võtsid kõik koos osa ainult Kahootist, kuid see-eest oli väga lõbus õppida kõik koos natuke kooli ajaloo kohta. Peale seda tegid kõik, mida heaks arvasid.

Kõige varasemad jõudsid magama juba poole ühe paiku, kõige hilisemad ei jõudnudki. Hommikul oli aga magajatel vaja vara tõusta, kuna buss sõitis välja 6.45. Esimesed ärkajad olid üleval juba pool kuus ning siis sai alguse askeldamine köögis. Kõigil oli võimalik teha endal võileibu ning õpetaja Nelli keetis ka putru.

Bussisõit soosse möödus kiirest, kuna meeleolu oli positiivne ning kellelgi polnud und. Kohale jõudes polnud meil õrna aimugi, kuhu me minema peaks või kuhupoole jääb vaatetorn, kus me mõtlesime jälgida päikesetõusu. Õnneks kasutasime edukalt tänapäeva tehnikat ning leidsime üles teeotsa, kust saime suunduda matkarajale. Terve matkarada oli libe ja märg, kuna sadas vihma ja eelmine öö oli olnud miinuskraadidega. Laudrajale jõudes tabas meid imeline vaatepilt rabale, kus kasvasid väikesed männid ja olid suured jääs laukad.

Laudrajale jõudes jagunes grupp mitmeks väiksemaks. Ma kahjuks ei oska öelda, mis eespool toimus, kuna jäin grupist maha. Grupis, kuhu mina jäin toimus fotosessioon. Kätlin oli minu ja Robini mo-

dell, kuna olime otsustanud kaamerad kaasa võtta. Vahepeal suutis Kätlin ka oma telefoni ära kaotada, mille tõttu jäime grupist veelgi maha. Mul on hea meel, et saime nautida seda rada ning keegi ei kiirustanud meid takka.

Kui me vaatetorni jõudsime, olid kõik teised juba lahkunud. Ronisime tippu, kuid mida me ei näinud, oli päikesetõus. Vihmase ilma tõttu oli palju pilvi, kuid vaatepilt, mis meile avanes oli ilmale vaatamata võrratu. Meie fotosessiooniga liitusid veel Merlin ja Steveli, keda õnneks ei heidutanud meie aeglane liikumine.

Tagasiteel saime õnneks kokku õpetaja Jüriga, kes näitas meile lühema tee bussini. Lühem tee iseenesest oli umbes 15-minutine jalutuskäik, nii et võite ette kujutada, millise ringiga me enne laudraja juurde seiklesime. Bussi jõudes olid kõik läbimärjad ja väsinud. Terve tagasitee oli bussis kuulda tasast nohinat. Ainult 8. klassi tüdrukud olid sama energilised nagu alati. Ei oska öelda, kas nad kunagi üldse puhkust vajavad.

Tagasi Kiviõlli jõudsime natuke kell 10 läbi. Samal ajal, kui mõned klassid alles kogunesid, et minna avastama talvevõluisid, astusime meie juba kodu poole ning vähemalt mina unistasin oma soojast voodist, kus kerra tõmmata ning eelmise öö unevõlg tasa magada.

Marul Paist

Marul Paist

Inimene olla on ...

Lavastusest „Lift“ Kirjutasin Draamateatri arvustusvõistlusele etendusest „Onu Aare“. Peagi sain kirjandustoast kutse tulla uue noortelavastuse „Lift“ peaproovile. Ei mõelnud kaua, läksin kohe.

Vaikselt kogunevad vähese publiku sekka tunded ja armastatud näitlejad, lavastajad, kriitikud, kelle näod on täis uudishimu ja põnevust. Istuda kuulsate ja kummaliste keskel tekitas natuke aukartust.

Etendus algab. Esimest korda on võimalus näha lavastuse kujundust kirka valgusmänguna. Lava tagant tulevad kenasti riietatud, õhupallide ja paugutajatega noored inimesed, kes kavatsevad vana-aasta õhtut tähistada. Et kiiremini peole jõuda, kasutavad nad lifti, kuid jäävad sinna kinni. Edasi vaata etendust ise, mis kestab vaid tund.

Tegemist on hea Draamateatri etendusega. Inga Salurand, Britta Soll, Karmo Nigula ja Markus Luik teevad peale näitlemise ka koreograafiat, üritades kasutada kehakeelt niipalju kui võimalik. Lavastus on täis kunstilisi kujundeid, vähem sõnu. Näitemängul on hea moraal ja Kersti Heinloo teeb meelde jääva lavastaja debüüdi. Kahjuks jääb segaseks, miks on see etendus noortele, kui näidendis nende poole ei pöörduta. Pigem on tükk õpetajatele, kes oskaksid

seada filosoofilist osa lavastusest välja otsida.

Nüüd jääb vaid üle saata pikem arvustus Draamateatrisse, teemal „Lift“

Kui tekib ka Sinul soov osaleda sellel võistlusel, siis infot leiad Draamateatri kodulehelt.

Soovitan!

„Lift“

Lavastaja: Kersti Heinloo

Osades: Britta Soll; Markus Luik; Inga Salurand;

Karmo Nigula ja Liisa Saaremäel.

Christofer Kivipalu

Miks Steveli peaks kahetsema, et ta teatris ei käinud?

18. veebruaril toimus järjekordselt meie ühine väljasõit teatrisse, seekord läksime vaatama VAT teatri etendust „Alias“. Soovitan alati esiritta istuma minna, sest siis tunned, nagu oleksid lavalisse tegevusse kaasatud. Eriti soovitan minna Stevelil.

Lavastus räägib loo kahest klassikaaslasest, kes satuvad ebaharilikel asjaoludel taas kokku. Nad hakkavad koos Aliast mängima ning selle tegevuse käigus avastavad naised nii üksteise kui ka iseenda kohta põnevat ja seni teadmatut. Laval mängisid Merle Palmiste, Piret Rauk ja Tanel Saar.

Mulle meeldis, kuidas sündmused kulgesid, kuidas näidati pealtvaatajatele aja möödumist, kui erinevate eludega need kaks naist olid ja kuidas nad siiski leidsid ühise keele, kuidas Tanel Saar vahepeal just-

kui eikusilt lavale ilmus (ta on üks mu lemmiknäitlejatest), kuidas Tiibeti kelladega enne iga uue sõna arvamist õhku puhastati ja mulle meeldis eriti see, et ma suutsin terve etenduse aja keskendunult kuulata ja jälgida. See on üks sellistest lavastustest, mida peab kindlasti vaatama minema, sest see tegeleb väga palju inimese rõõmude ja hirmudega ning lihtsalt inimeseks olemisega.

Steveli, ma loodan, et sa sead oma sammud juba lähiajal Tallinnasse Rahvusraamatukogusse ning sealt edasi VAT teatri saali, et vaadata etendust „Alias“.

Pille Ploom

Töövarjuks IES El Doctorali koolis (Gran Canaria)

Olete valmis seikusteks Teie elus? Andke seiklustele võimalus tulla Teie juurde. Kui ma taotlusesse kirjutasin töövarjutamise Kanaaridele, siis ei uskunud küll ise eriti, et see ettevõtmine võiks tõeks saada. Aga ometi pakkisin nagu alati viimasel minutil oma asju ja olin põnevil. Reisida on nii vahva – välja rutiinist, meel avali avastama maailma värve, lõhnu, maitseid, valmis tormama, kuni lõpeb jaks ja jalad löövad tuld. Valmis küsima, küsima ja veelkord küsima, valmis imama uut endasse nagu käsn.

Saame tuttavaks: IES EL DOCTORAL – 900 õpilast ja 63 õpetajat, õpilaste vanus 12 - 18, klassid 6. - 9. – nn ESO (põhikool) ja 10. - 11. klass Bachillerato (meie keskkool)aste. Lisaks toimetulekuklass.

Meie võõrustajaks oli inglise keele õpetaja Loli Medina.

Koolid on nii ühtemoodi ja nii erinevad. Õpilased, õpetajad, riigi poolt ette kirjutatud programmid, väikesed mured ja suured rõõmud (mõnikord ka vastupidi), koopiamašinaid välja sülitamas töölehti ja tekste, ülesanded, mis nõuavad loovust, mõtlemist, oskusi kombinatsioonil. Käest kinni jalutavad noored, veepudelid laudadel, rühmatööd ja rõkkav naer. Kooliseinad räägivad projektidest, lõimingust matemaatika ja ühiskonnaõpetuse, matemaatika ja inglise keele vahel, fotod põnevatest ettevõtmistest linnaväljakul kodanikuks kasvamise käänulisel teel. Nagu ikka on üliusinaid ja ettevõtlikke, aga on ka neid, kes enda jaoks õppimisel erilist mõtet pole suutnud üles leida. Seal koolis oli kaks klassi õpilasi, kes kuulusid nõ raskete õpilaste hulka ja keda püüti suunata kutsekoolidesse ametit õppima. Nad olid põhikoolis eksamitel põrunud ja nüüd pakuti teist võimalust elus edu saavutamiseks. „Raske on nendega,“ ohkasid õpetajad ning tõid näiteks Euroopa Liidu rahastatud programmi lisatundide jaoks (vabatahtlik ja peale tunde), et eksamid õnnestuksid. „Mitte keegi ei tulnud kohale.“

Erinev on keel ja temperament, rahvuslik kooslus koolis (meil on suurim muukeelne seltskond vene keelt kõnelev ja nad õpivad mitmetes tundides eraldi), IES El Doctorali koolis on kõik erinevate oskuste ja keeletasemetega õpilased ühes klassis koos (rahvustest marokolasi, kolumbialasi, tšiillasi, equadorlasi ning peoga igasuguseid Euroopa rahvu-

si enamasti ühekaupa klassis juurde) . Õpetajad püüavad aidata neil toime tulla (islandi poiss oskas küll suurepäraselt inglise keelt, aga hispaania keele oskus oli kasin). CLIL programm – võimalus õppida osa aineid inglise keeles, et keeleoskus täiustuks vastava aine erialasõnadega. Vähem oli selles koolis igasuguseid lisa- ja valikaineid. Keskkooli osas tulid valikud kaasa nõ suunapõhiselt, olenevalt õpilase otsusest õppida reaalarvus, sotsiaalarvus või siis kaunite kunstide harus. Kehalise kasvatus tunnid olid poistele ja tüdrukutele koos ning sealsed õpilased ei suutnud kuidagi aru saada, miks meie noored selleks tunniks lahutame. Kella 14.00 paiku vallutasid koolimaja koristajad, kes klassidest kostva muusika saatel askeldasid.

Õpetajate toa ukse taga oli pink kooli hetke kõige ulakamale, kes seal siis korrapidaja järelevalve all oma ülesandeid pidi tegema ning elu üle üksilduses järele mõtlema. Mulle oleks vist meeldinud seal olla – pink asus valgusküllases aatriumi osas ning andis võimaluse saada kõigi tähelepanu, sest alailma tuli vastata mööduvate õpetajate küsimustele (küsimuste sisu jäi küll saladuseks, sest minu hispaania keele oskus on kehvakene).

Mõned asjad on kodus nii tavalised, et neile ei oska leida õiget väärtust. Näiteks soe koolitoit. Aga kui näed mujal maailmas lapsi nosimas enda ostetud võileibu või kodust kaasa pandud toidukarbi sisu, siis paned tähele, et kooli söökla koos tasuta söögi-iga igal koolipäeval, on asi, mis on mujal haruldane. Mõned asjad saavad kinnitust, et nii on õige – näiteks väärtuste kasvatamine (inimõiguste komitee tegevus nii oma linna tasandil kui ka näitus Süüria kodusõja koledustest, sotsiaalteater naistevastase vägivald probleemidele tähelepanu juhtimiseks, kontserdid linlastele). Igatahes leidsime me koolist sooja südamega õpetajad, uudishimulikud ja erksad noored, põneva kultuuri, omapärase loodusega paigast rääkimata.

Soovitan soojalt, isegi veebruaris võib ujuma minna – Las Canteras – maailma parim linnasisene rand! Kell 5 hommikul mõnusalt inimtühi, puhas, kuldkol-lase liivaga (see küll päeval ostetud piltpostkaartide järgi tuvastatav).

Tiina Kilumets

Elu peaaegu vasakukäelisena

Mina, Steveli Säde, kirjutan ühe tõestisündinud loo. Nimelt kukkusin katki oma õla, mille tagajärjel opereeriti minu õlga võõrkehade: paar kruvi ja üks plaat. Mis kõige hullem, see oli parem käsi, mis vigastada sai ja mõtlesin koolirahvale jagada oma elu peaaegu vasakukäelisena, sest küünarnukist all poolt saan kätt ikkagi liigutada.

Igapäevategevused, mida tegin parema käega - hambapesu, juuste kammimine kui ka pesemine, söömine, kirjutamine. Mis on lahendus? Hambaid

pesen vasaku käega ja samuti ka süüri. Juukseid lasen kammida emal ning patse lasen teha nii emal kui ka armsatel klassiõdedel. Juuste pesu on kohutavalt vaevarikas ning ajakulukas, sest kiharaid on mu peas hulgi! Kindlasti arvate kõik, et kasutasin oma haiget kätt ära ja vabastasin end koolitööst, kuid nii ei olnud. Kus on probleem, seal on ka lahendus: niisiis ranne mul ikkagi liikus ja kirjutasin oma süles kõike, mis vaja. Mõnes klassis on laud piisavalt heal kõrgusel, et saan ka laua peal kirjutada. Näiteks matemaatika tunnis on mul au istuda õpetaja Nelli Tamme laua taga ja tooli peal. Veidi ebamugav on tahvlile vaadata, aga see tool on ikka paras luksus!

Pidin ajutiselt loobuma tantsimisest, aga nagu ma juba ütlesin, probleem ja lahendus käivad käsikäes. Kaks nädalat pärast operatsiooni sain juba tegeleda oma tantsu lihvimisega. Ma lihtsalt ei saa hüpata ja paremat kätt liigutada, aga ma saan bounce'ida, vasaku käe kombosid teha ning jalgadega igasugu imesid välja mõelda.

Ma avastasin enda juures ühe laheda ande - joonistamise. Ma pole kunagi olnud rahul enda joonistustega, kuid vasaku käega tehtud kritseldusi vaadates olin üllatunud, kui hästi see mul välja tuleb.

Kuidagi imeväel oli tulnud mulle ka rohkelt vaba aega juurde. Ma taipasin, et varem olin väga vähe

koos oma sõpradega, aga nüüd võtan kohustuseks iga päev pöörata tähelepanu oma kõige lähedastele sõpradele.

Üks ja see kõige piinarikkam osa minu vasakukäelise elust on magamine. Ma ei saa keerata külge või kõhuli visata, ainuke kehaosa, mida magades paremale-vasakule liigutan on pea.

Kokkuvõtteks saadaksin teile kõigile ühe sõnumi: kujutage ette, et teil ei ole ühte kätt, jalga või silma ja küsige nüüd endalt, missugused oleksid siis teie väärtused.

Steveli Säde

Minu hobi – poks

Olen Anna-Liisa, 17-aastane 11. klassi õpilane ning mu hobiks on poksimine. Poksitrennis käin juba 2 ja pool aastat, olen käinud selle aja jooksul ka mitmetel võistlustel. Hiljuti võtsin osa oma klubi KPK-ga Eesti Meistrivõistlustest 2017, mis toimusid Tartus 3. märtsist - 5. märtsini.

Saabusime Tartusse 3. märtsi hommikul selleks, et end ära kaaluda ning tervis üle kontrollida. Loomulikult kõik toimus tühja kõhuga ja hommikul vara. Teatud kellaajal on arstlik ülevaatus ja kaalumine ning hiljem korraldatakse treenerite ja korraldajatega paaride loosimine, sest võisteldakse kaalukatekoorija ja vanuserühma alusel. Trennikaaslase Elina-ga tulime söömast tagasi ning parasjagu loositi tüdrukute paare. Selgus, kes saavad meie vastasteks. Peagi toimus avaparaad ning hiljem juba jäime Tartu A.Le Coq spordihoonesse võistlusi vaatama. Päev lõppes hubases hotellis.

Teise päeva hommikul, 4. märtsil peale ärkamist sättisime end õue hommikusele trennile. Ilm oli mõnusalt karge ja kevadine. Peale hommikust virgutust käisime söömas ja suundusime hotellist tagasi A.Le Coq spordihoonesse, kus peatselt olid algamas poolfinaalid. Enne võistlusi jõudsime treeneriga kolmekesi pooleteisetunnise trenni tehtud. Järgnevalt jäime võistlustele kaasa elama. Võistluste vahepeal muidugi avastasime Tartu linna ja veetsime aega naaberlinna poksiklubi poksijatega, kuid peatselt olime tagasi võistluskohas, kuna lähenemas olid meie jaoks huvitavad matšid, kus osa võtsid ka tüdrukud. Öhtu lõpuks suundusime taas tagasi hotelli, kus veetsime kolmekesi meile olulist kvaliteetaega, aga närv juba vaikselt sisimas kasvas järgmise päeva võistluste osas.

Kätte oligi jõudnud kolmanda päeva hommik, 5. märts. Päeva alustasime varahommikul spordihoones. Enne kaalukontrolli tegime hommikuse trenni, mis oli kergem kui eelmise päeva oma, et end ära ei väsitaks ja siis kohe arstlik ülevaatus ja kaaluma. Mõlemad olime küll oma saabumiskaalust alla võtnud, aga püsisime siiski oma kaalukategoorias. Edasi hommikusöök hotellis ning paras närvikõdi sisimas vaikselt keemas. Minu võistlemise järjekord oli pealelõunane 4. paar ning Elinal tuli oodata oma

võistlusjärjekorda kuni hilisõhtu viimase paarini. Edasine möödus üsna kiirelt ja märkamatu. Olime parajasti hotellist spordihoonesse saabunud ning kohe tuli selga panna võistlusriided, klubiriided peale ja soojendust tegema. Ringi jõudes selgus, et matš tahetakse ära jätta, kuna vastasel olid valet värvi hambakaitsmed, aga õnneks olid mul kaasas varu hambakaitsmed ja võistlus siiski jätkus. Võit saabus tehnilise nokaudi ja vastase loobumise tõttu. Öhtul viimase paarina esinenud Elina osales vahepeal ka finaalpäeva paraadil ning öhtul näitas enda tugevat oskuslikku ülekaalu vastase suhtes, pidades korraliku matši 3 roundi, iga round 3 minutit. Võit tuli taas kord Kiviõli Poksiklubile.

Eesti Meistrivõistlused 2017 on minu, Elina ja treeneri Vladimir Tšurkini jaoks unustamatud, kuna sai koos olla toredate inimestega ja pälvida lisaks Eesti Meistritiitli. Otse loomulikult ei saa me endale puhkust lubada, kuna ees on ootamas veel palju olulisi võistlusi, milleks tuleb valmistuda ja palju vaeva näha.

Anna-Liisa Piirimägi

Minu hobi - ratsutamine

Ratsutamine on inimese ja hobuse vaheline koostöö. See on väga eriline tunne, kui istud hobuse seljas või üldse tegeled hobusega. Seda tunnet ei teki mitte ühegi teise loomaga. Võib kõlada imelikult, aga on müstiline, kuidas hobune saab aru inimese tujudest. Kui olen heas tujus ja oma tahtmistes kindel, kuulab hobune mind. Kui ma aga kardan ja muuretsen, saab hobune sellest aru ja ei kuuletu. Kui lõpuks õppida mitte kartma ja oma hirmudest üle saama, on ratsutamine väga mõnus.

Nagu iga teisegi spordi või hobiga, on ratsutamises väga palju õppida: kuidas hobuse seljas õigesti istuda, kuidas teda mõista, kuidas anda hobusele märkuandeid millest ta aru saaks, mida teha kui hobune ehmatub või midagi kardab. Selgeks on vaja saada sammu sõitmine, traav, galopp, kuidas hobusega hüpata jpm. Hobustega seoses on päris palju erinevaid mõisteid, mis ratsutajatele on selged ja iseenesest mõistetavad, näiteks: kaska - ratsakiiver, stekk - ratsapiits, valtrap - sadula alla seatav tekk, päitsed - hobuse kinnivõtmiseks või -sidumiseks vajalik vahend jne.

Olen sõitnud päris paljude hobuste ja ponidega, kellest kõige nooremad on 6-aastased ja kõige vanem on 23. Vanemad hobused on ikka kogenenumad ja kindlamad, aga huvitav on sõita ka noorematega. Ikka tekib oma lemmikponi. Minu lemmik on Evita. Ei oskagi seda seletada miks, aga ta lihtsalt on minu jaoks väga kindel ja mõnus. Oma loomult on ta kiiremapoolne ja väga hea hüppaja. Temaga vist olen õppinud kõige rohkem hoogu maha võtma ja hüppama. Õppida ja areneda saab iga hobusega. Vahel on ka oma lemmikhobusega raske sõita.

Kui olla kasvõi paar korda hobuse seljas istunud, jääb sellest väga hea mälestus. Kui alustada ratsutamise, siis jäävad hobused südamesse. Ratsutamisest kujuneb mitte ainult hobi, vaid ka eluviis. Mina ei kujutaks ette, kui ma ei saaks ratsutada, see on lihtsalt üks osa minust. Ma ratsutan Arma ratsatalus. Mulle meeldib see koht, hea treener, rahulikud hobused, ilusad metsarajad ja rand, kus ratsutada. Neil, kes pole kunagi ratsutanud, soovitan kindlasti proovida.

Liispet Kilumets

KRR - Kiviõli Rahva Ringhääling

Mõned teist ehk on näinud, et Facebooki on tekkinud uus leht – Kiviõli Rahva Ringhääling (KRR). See on uus sotsiaalmeedia kanal, mis on loodud Kiviõli ja selle ümbruse tegemiste kajastamiseks. Projekti eesmärk on tõsta kogukonna inimeste ja eriti noorte teadlikkust sellest, kus me elame ja mis selles vahvas kogukonnas toimub. Loodame kord nädalas postitada kaasahaaravaid saateid, mis oleksid huvitavad ja uusi teadmisi täis. Kutsume kõiki panema „meeldib“ meie Facebooki lehele, et olla kursis meie tegemiste ja uute saadetega ning leidke meid ka Youtube`st. Meid jälgima hakates saate alati teada, kui uus postitus väljas on.

Samuti on meie meeskonnas vabu kohti, nimelt otsime enda sekka reporterit, operaatorit, toimetaja assistenti ja monteerijat. Kui sa käid vähemalt 7. klassis ja tunned, et väga lahe oleks võtta vastu uus väljakutse ja teha midagi uut, siis oled oodatud meiega ühendust võtma. Ole julge, keegi meist pole

professionaal, õpimegi läbi kogemuste. Ühendust saad võtta läbi Facebooki lehe või läbi e-maili:

krrtoimetus@gmail.com

Rahalise toetuse KRR loomiseks saime Nopi Üles projektifondist - **NOPI ÜLES** ehk Noorte Piirkondlike Ideede projektifond. Ruumi saime Kiviõli vene koolimajas linnavalitsuse abiga.

Projektifondi Nopi Üles tegevuste elluviimist rahastatakse haridus- ja teadusministri kinnitatud ning Eesti Noorsootöö Keskuse poolt elluviidava ESF kaasrahastatud programmi „Tõrjutusriskis noorte kaasamine ja noorte tööhõivevalmiduse parandamine“ kirjeldatud tegevuste raames.

